

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat còm á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

CARTES DESTAPADES.

II.

Palma... Agost de 187...

Margalida: He rebut sa teva carta en que me donas conte d' havé guañat ses eleccions y des téus projectes de govern. Si no me demanasses contestació, no t' en daria, perque, si he de dí la veritat, es téu *triunfo* m' ha causat un efecte molt diferent des que tú t' pensaves. May hauria cregut que sa política local d' aqueix pòble estigués tan encascavellada còm me dius sense volé. Tú te creus havé guañat, logrant que t' fessen en Miquèl batle; jò crech qu' has perdut, y molt; y à mí no m' has fet gens de bé; perque à vòltros y à mí, lo que mos interessa es qu' en Miquèl estiga à sa possessió y no à ses cases de la vila; però ja está fet, y, paciència: tal vegada jò tench molta part de culpa.

Encare que ses méues idéas son lliberals, quant vetx es rumbo que prenen ses còses, m' avergoñesch de figurá en es partit. No sé lo que succeheix à fòra Mallorca; però, si allá entenen sa llibertat còm aquí, mal agafada estarà la pòbre: mal conte donará à tothòm. Gastarse dos ò trescents duros per nombrá un ajuntament à un pòble qui no conta tres mil ànimes y que no té Casa de la vila, ni locals per escòles, ni casa de beneficència, ni cementèri, ni carniceria, ni un hocí de camí plá, ni mèdis per cubrí es gastos d' ets empleats, axò no té cap ni pèus. Comprá ets electors ò emborratxarlos perque donin es vòt à n' en fulano ò à n' en sutano es s' immoralitat més despòtica. Bona la mos feren es qui mos empeltaren es sufragi universal, posant dins sa clòsca d' ets ignorants, que tots, grans y petits, ases y discrets, tenian dret à governá y eran tan reys còm es matex Rey. ¡Sa llibertat, es dret de fé bé, qu' es una còsa tan santa, veurela trasformada en s' intriga, s' egoisme y s' interés! Es nombrament d' una autoritat qu' ha de tení

en es séu càrrech ets interessos morals y materials de tot es pòble, fèt per una majoria de borratxos!!!... Vamos, Margalida, si no fosses dòna, comprendias es mal papé que fan es qui's posan amb aquestes còses.

Però, suposat que me demanas que t' contest, y que segurament no prendrás per contestació lo que ja he dit, dech haverte d' advertí que no sies tant blaya. No cregas qu' en Miquèl téu, ni tú y tot si t' posasses es calsons, maldeament hajis viscut tres añys à dins Ciutat y t' hajis instruida més de lo que correspòn à una madòna, are fassau més de lo qu' han fèt ets altres. Jò vuy que se publiquin bandos y que s' amenás amb multes à n' ets infractós de ses ordenances municipals; entre nòltros, es mandá es molt fácil de fé; sa dificultat la trobám sempre en es creure y en es fermos obeli. Tú veurás qu' es tendés robarán à n' es pes, es jugadós farán de ses séues, es tavernés posarán aygo en es ví, vetlant fins à la mala hòra, y es carnicé donará gat per llebre. Enhora-bòna qu' es passen contes à tots; però ¿qui' ls ha de passá? ¿en Miquèl? ¿es retgídós? ¡Vaja una pretensió tonta! ¿Creus tú qu' un missè, per llest que fos, traigués trelat ni aguyé d' aquell munt de papés que sòl tení es secretari demunt sa taulá des séu despatx, que à res assembla més qu' à una barca carregada y à punt de sortí des pòrt. Desenganet, en Miquèl firmará sense sebre que firma, axí còm heu han fèt ets altres batles anteriors à ell; donará ordes que no seràn cumplides, y gracies si qualche vegada no s' en dú una munta amb tota l' orde, no li tayan ses figueres y ses parres de sa séua tèrra, ò no m' ho fan pagá à mí que no 'n som res. Es Mèstre y sa Mestressa continuarán visquent y enseñant en cases fosques, estretes, humides ò apuntalades, no cobrarán sino quant es secretari voldrá, y es nins pagarán ò no pagarán retribucions, fins que la gent se desenganará vejent que es pòbles encare son menors d' edat; y necessitan politxons y bòn fermays per aná drets.

Tocant à lo d' es cassino deus havé

de sebre que aquestes reunions son s' es-còla de perdició de tots es pòbles: un xibiú ahont ets espavilats agafan ses mòpies y en fan d' ells una còsa còsemblant à sa qu' es cassadós fan des torts. Es cavallés sembraren aquesta llavó forastera, y segurament que s' en han penedit més de dues vegades quant han vist sa pèsta des séu fruyt. P' es camí que van es pagesos, y molts de ciutadans, no trobarán més que llágrimes, perque tots han sortit de botadó. Antigament, quant un anava à una possessió no tenia que demaná cual era es quarto des señó ò es de l' amo, perque es mòbles ley deyan ben clá: are ja no es axí: es matex llit, ses matexes butaques, es matex cantarano y ses matexes catifes; es carro de parey amb molt pòca variació servia per treginá es blat y la familia; are ja no hey ha cap madòna que no tenga carretó amb mòlles per aná à missa y atlòta amb devantal blanch per servá s' infant, y criada per ferli es diná, y pentinadora y modista, y altres còses qu' aumentan gastos y disminueixen es productes. Si no creus amb mí, ja demanarás à ta mare si aplegá lo que té, enfarinante sa cara quant eras jovevansa, posante muxelles d' estopa negra en es moño, ò rossegays y perendengues en es vestit. Y si d' ets amos passám à n' es jornalés y menestrals, trobarém lo matex, deutes, trampes y mala fè.

Primé, ses cuhidores per dins ets olivás passavan el rosari, ò cantavan cançons inofensives, y à l' hòra d' are ja disputan lo qu' han pujat ses misses, y compònen glòses de picat à l' amo.

Altre temps ets amos y señós de pòble, si bé no tenian es divertiments y ses festes de Ciutat, vivian en pau y eran respectats p' es pòbres à ne qui se cuydavan de que no mancás feyna; vuy en dia, gracies à ses propagandes immorals, à n' es cassinos y à n' es *partits*, es pòbres sòls somian en repartirse ses marjades, y es señós des pòbles están manco segús qu' es de Ciutat. N' hi ha molts que ben merescut s' ho tenen.

Acabaré diguent: que si vòls qu' es téus infants no paren à jornalés, ò en es

presidi, procura que no vajin de cassinos, ni t'encalentescas es cap en política, ni vulgas que digan *Don* a n' es t'eu hòmo, ni qu'et fassin *dóna* dues vegades.

TONI.

COSES DELS REYS.

¡Déu mos guard d'un ja está fet!

¡Aquesta sí qu' es fresca! May hauria jò pogut creure una còsa semblant, ni si m' ho haguéssen predicat dalt una tròna.

De totduna, quant heu vátx senti contá de boca en boca, m' acudí sa sospita de que tot era una fábula, una bròma que qualque graciós havia inventada per deverti la gent.

Per paga, corren tantes *bolás*, qu' un ja hey está avesat, y no li alsan es ventrey. Surts en es carré, y sents que diuen:—«Es papé de s' Estat puja... S' Ajuntament ha trobat mèdi de fé doblés... Sa grossa de Nadal es cayguda à Ervissa... Es consums, de cada setmana trèuen més...» Y còm vé *finis*, *finis*,... tot es un pòch de fum de formatjada.

Però are que m' ho han contat tot, pedres menudes y fil per randa, heu sé de bona tinta, y vetx qu' es còsa certa. ¡Vaja un pas!

Veuréu qu' el rey Gaspá y el rey Baltasá y el rey Melción, per no pèrde es hòn costum, s' en venian dilluns passat, tira, tira, cap à Ciutat, amb sos seus criats derrera derrera, qui menavan una teringa de camells y ases carregats amb sos regalos que cada any duen els Reys à tots es qui ténen per costum posá sa sabata en es balcó. Sino que enguañy, més generosos que may, duyan regalos fins y tot à molta gent que no ley posa.

A encesa de fanals, entravan dins Ciutat; però tant d' amagat y fent tant pòca fressa, que amb tot y tants còm eran, y amb tantes bisties còm menavan, no los afinaren es *punxes*, per demanarlos si duyan res de *pago*. Axò no té res de particula.

Arribats à sa posada, feyan un pòch de temps, esperant qu' es serenos estásen adormits, per ells tres comensá la vòlta; quant el Rey mòro, que per entretenirse una mica, hé y honestament sense fé mal à ningú, havia agafat es *Diari de Palma* y el llegía, còp en sech s' axecá dret, li agafá un tremoló per tot el còs, pegá un gran crit, y romanqué blanch còm sa paret. ¡Y axò qu' era el rey mòro! Ara figuravos quin susto havia de dú.

Ets altres dos el se miraren esglayats, y obrint uns uys còm uns salés, li demanaren qué tenia.

Per tota respòsta, los allargá es *Dia-*

ri, señalandlos amb so dit un parrafo estampat en lletres gròsses. Era es *parte* telegráfich que donava conte de còm mentres à n' el Rey nòstro li havian pegat dos tirs es dia abans.

—Germanets, (digué el rey Gaspá, qu' era es més vey,) ja 'u veys, axò no m' agrada un pel: la ma va bruta, y ni dins Mallorca, ni dins tota España, tenim hòra segura. Som de paré que toquem es còrn are mateix: però ja que tenim tots aquests viatges de regalos, per tornarnosne de buyt y fé més via, es criats amb quatre gambades que los vajen à repartí; y nòstros mentres tant prendém ventatge, y ja los esperarém à fóra pórtia.

Dit y fet. Donàren s' orde à n' es criats, comenantlos que no fèssen molt sa paupa, y qu' ells los esperarían abans de trencá auba devés s' hostel d' es Pla.

Y ja varen essè partits, amb tota pressa, tu pòts y jò no puch.

Es criats, que sospitàren qualque còsa, comensàren també à aná temorechs: però lo bò va essè qu' un d' ells qu' havia escoltat la feta, los ho contá tot axí còm era.

¡Ah, fiys meus! haguéssu vist atropellá! Amb quatre grapades se partiren es trastos, prengueren cadascun p' es barrio que tenia señalat, y à la babatlá y sense orde ni concèrt comensàren à dexá recapte per balcon y finestres, sense mirá gayre es número de sa casa ahont heu dexavan.

Abans de trencá es dia, ja havian acabada sa tasca, y partian depressa à reunir-se amb sos señós.

D' aquesta tropellia y desconcèrt, no vos podeu pensá, amichs lectors, es desbarats y equivocacions: qu' en resultàren. Jò no més en sé unes quantes, però bones.

Figuravos qu' una atloteta qu' havia dexada sa *polaca* à sa serena, l' endemà dematí la trobá plena de jòchs d' uyeres; y à un interventó de consums, que viu en es matex carré, li dexàren un medalló embolicat amb un paperet qui deya: *Recuerdo para mi O. P.* Aquella atloteta ha nòm Ofelia Perez.

A una señora vèya beata des carré des Llums li dexàren un feix de barretines vermeyes; y en es balcó de sa cantonada de devant, una capsá plena de defensius, rosariets y escapularis.

En es balcó gran de la Sala hey vāren dexá es criats dels Reys una màquina d' aquestes de neteljá es cap de part dedins (nòva invenció); y En Millan es perruqué, quant obrí es balcó de casséua, hey trobá escampades un parey de dotzenes de dimisions de *Concejals*, totes ja escrites, que just faltava es posarhi sa firma.

Es portés d' una Societat trobàren demunt es balcon de pedra un feix de papés de música y de poesíes que feyan riure; y unes señoretas joves que ténen es balcó pròp de per allá, téngueren

gran sorpresa de trobá dins sa boteta un compás amb un paperet qui deya: *Per prende bé ses midas en torná posá fanals.*

¡Y qué més vos diré! Ja he perdut es conte de tantes còm m' en han contades, y que aquestes dies, pòch à pòch s' anirán sabent.

¡Ah, no hi pensava: à un metge jove li dexàren un rebosillo y un gipó: à una Societat nòva de vapors un bossòt plé de billets amb sos nòms de pilòts y capitans: à un potecari de la vila d' avall dues gèrres somerals plenes d' aygo de pou: à un escrívá una llima de fé ses ungles netes; y un barrisch de patates de Málaga à certa persona qu' ha fet molt la guerra (de paraula) à sa filoxera.

També à nòstros mos arribaren ets esquitxos: en es balconet de sa nòstra redacció hey trobàrem una pilòta, un cavall de cartó, un sabre de llauna y altres juguets, que malehit per lo que mos servexen, perque tots, qui més qui ménos, ja fa temps qu' hem perdut es jòchs; y en canvi, en es balcó des vehinat hey havia un embolich de paperets de coló amb una faxa que duya escrit: *Per L' IGNORANCIA.*

Poguèrem recuperá aquells papés, que de totduna mos pensàrem si eran billets de calderilla d' es Canvi Mallorquí, que els Reys mos havian dexats à nòstros perque un altre periòdich no los havia volguts; però mos erràrem de mitx à mitx: eran una colecció d' *Aguinaldos*, un hò y s' altre milló.

N' hi havia un qui deya:

A todos los parroquianos
Como de buen corazon
Ruego á Dios no les falte
Cer do pavo y turon

Y saben con mi primor
Les dejo bien aleitados
Yuo salen de la Tienda
Sin es tar muy bien peinados.

Ja se sab: per rumbo, no hey ha còm es barbés.

Deya un altre, qué parexía fet de sábi:

Quisiera tener de Calderon la lira,
De la Patti su voz tan melodiosa
Para decirte señor una gran cosa
Cosa tremenda que temor inspira.
En esa lucha fatal que va y viene
Y hace del mundo un caos de ilusion
Es la diferencia del que tiene
Y del que no para comer turrón. he dicho.

Entre mitja dotzena d' altres, n' hi havia un de piñól vermey. Passavos la vista per aquest trosset:

Soy su servidor leal
Vengo á dar los buenos dias
Que nace nuestro Mesías
Y á todos guarda de mal.

Al pobre da capital,
Al de mala fé castiga,
Si lo vé que bien camina.
Puede ser un general.

Pródiga naturaleza
Sobre tí vierte sus galas
Te presta el genio sus alas
Para elevar tu grandeza.

Habido de nombre y gloria
Luchas con fe por el arte
Empuñando el estandarte
Aseguras la victoria.
Llegando la Navidad
Acostumbran los señores
De dar para los turrone
Si les van en lealtad.
Muchos años que lo vean
En salud mucha alegría
Con todita su familia
Así como lo desean.

Axò heu haurá escrit qualque *graciós*, per fé enfadá un pòch es méu amich Salom. Ara no faltarán males llengos que l'acusarán de que per fé décimes en alabansa d'en Cepillo, s'es atrevit à emprá escapolons d'un aguinaldo. *¡Así se escribe la historia!*

Ydò, tota aquesta caravana s'es succehida, lectors ignorants, fa molts pòchs dies dins Ciutat. Si vos n'arriban altres detalls, còm es d'esperá, feysmen un motet de lletra, y tot axò més tendrá que agrahirvos es vòstro ignorantíssim amich servicial vòstro, *que lo soy*.

GORIET.

FABULES D' ISOP.

VI.

ES PASTÓ Y LA MAR.

Pasturant sa guarda un dia
Per sa vorera de mar,
A un pastó li vengué idea
De ferse comerciànt.

Dit y fet: dins una barca
Ses auveyes va embarcá,
Y ala envant, rema qui rema,
Arribá à sa còsta aviat.

Les vá vendre, y es producte
Tot de dátils el comprá;
Però quant tornava alegre,
Se va mòure temporal.

Tota aquella datilada
Dins mar l'hagué de tirá;
Y axi y tot, devall ses ones
Amb un pòch més hey roman.

Sense dátils, sense auveyes,
Ploriñava el malanat,
Quant un vey qui l'conexia
Li deya:—Mira la mar,

Mírala que va de plana;
¿Còm no't tornas arriscá?
—¡Ara es que domana dátils!
Responia ell enutjat.

VII.

SA CUCUYADA.

Agafada amb un giñòl
Una pobre cucuyada,
D' aquest mòdo se plañia:
—«¡Qu' heu som de desgraciada!
¡Jó que may he robat res
Ni jóyes d' or ni de plata,
Sino just un gra de blat,
Y à morí estich condemnada!»
No sabia, ¡pòbre auceíl!
Qu' un delicte se compara
Sempre amb sa capacidat
D' aquell qu' ha comés sa falta.

VIII.

SA MEDICINA DE MERCURI.

Júpiter à Mercuri
Un pich li va maná
Qu' amb trampes y mentides
Un bálsam preparás
Per trèure, un pòch, d' apuros
Es pòbres menestrals.

Mercuri cumpfi s' orde
Donant à cada qual
Un ratx d' aquell bòn bálsam
Qu' havia preparat.

Es sabatés à les hòres
Veuréu qu' arribá tart;
Però encare en quedava
Còsa de la mitat,
Y tot à dins s' olleta
Mercuri ley abocá.

Axi es que, de llevòneses,
Es sabatés formals
Una paraula vera
No l' han tenguda may.

IX.

SA CASA DE SÓCRATES.

Una casa per ell se feya Sócrates,
Y còm que no era rich,
A sa caseta nòva la provehia
Just de lo més precis.

Un qui la se mirava riguent deya:
—«Germans, ¡vaja un xibiú!»
—«Ni llòch hey romandra (afegia un altre)
Per girarshi dedins.»

—«Tan petita còm es, (los deya Sócrates),
Jó seria felis
Si, un dia ò s' altre, l' arribás à veure
Plena de bòn amichs.»

M. O.

XEREMIADES.

Hem anat à veure es local que s' ha dispòst de bell nòu per depòsit de cadàvers, à l' Hospital general de Palma. Es una gran sala, alta de paladà, espayosa, neta, senzilla y ben oretjada, que cau just darrera allá ahont hey havia s' antich oratòri de Santa Catalina des Pòbres.

Mos ha agradat molt més axò que totes ses nòves òbres des Teatro; en so ben entés que no hey ha tant d' art ni costan una millonèssima part. Axò va à gusts.

També hem guaytat à ses habitacions *reformadas* qu' ocupau ses virtuoses Germanes de la Caritat; y còm entenem un pòch es ram de picapedré, mos hem convenusut y podem dá fè de que no son tan *lujosas* còm s' ha dit demunt diaris, per qui no devia está ben informat. Lo que s' ha gastat amb aquesta reforma era lo manco que merexian una dotzena de señores que voluntariament y per amor à Déu y al pròxim, se négan à sí matexes y en plé sigle XIX, dins una societat corrompuda, passan sa vida auxiliant à n' es pòbres malalts.

Abans de parlá d' elles, per ferles justicia, es necessari havè comprés tot lo que val es séu sacrifici, fins ahont arriba sa séua inteligència y s' humildat des séu heroisme. Déu les alliber de tota casta d' impropèris y los don sa paga que ténen merescuda.

(Lector: ja pòts comprendre qu' aquesta tayadura l' ha dictada *Mossen Lluch*; si la tròbas *nea...* ja sabem tú qui ests.)

**

D' un article publicat per *El Anunciador* de dia 5, traduhim lo sigüent:

«Encare hey ha més: no ha mancat un, no sabem si dirli indiscret, que ha cregut veure estampat demunt ets envoltòris ò envasses des bultos detenguts à l' Aduana, es nòm y sa direcció d' un ò de varios seños des qui amb més entusiasme han feta propaganda anti-filoxèrica, formant part de qualque Junta constituída per axò.»

Y deya qu' aquells bultos amagavan fruytes y verdure traginades desde es Continent à Palma de Mallorca.

D' aquesta casta d' *indirectes*, L' IGNORANCIA está cansada de tirarné, pues s' ha convenusuda que ni'n pren còm qui fá ròtlos dins aygo, tant prest seña tant prest borrat.

Vendrá sa filoxera, si es que ja no sia aquí; y es qui l' haurán introduhida se passetjarán per entre nòltros, protestant des séu patriotisme; y es qui haurém clamat en vá, serem ets escarnits.

Ja en parlarém.

**

Y si no basta aquest *reçipe*, aquí en tenui un altre de molt més farest:

«Desde Sineu han enviat à Binisalem p' es ferro-carril un garbó de sarments mallorquines mesclades amb sarments catalanes procedents de Vilanova, que probablement son arribades en so vapor de Alcudia. Qui les ha enviades es un mercadé de bestia. Qui les ha introduides, (¡sembla impossible!) té tota sa séua tréta consistient en viñes...»

Y axò, germans, no es L' IGNORANCIA qu' heu fá públich: es es President de sa Junta contra sa Filoxera.

¡Vaja, no'n parlem pús, y que venga s' animaló en donarli la gana! Está vist que sa verdadera filoxera ja la tenim dins canòstra, amb aquests mallorquins criminals, que tot cástich los sería pòch.

¡Fiys bórts de sa vòstra patria! llástima d' un llamp que no vos espoltesca dins ses mans ses sarments y plantes y fruytes forasteres!

**

A desgrat nòstro, no poguérem assistí à sa reunió qu' ahí se celebrá à la Sala per tractá s' assunto d' aygos.

Estam à la mira, per veure lo que n' haurá sortit d' aquella junta.

**

Altra vegada es Felanitxés enrahonan

sobre si los arribará es ferro-carril. Ets Alcudienchs diguéren há dos anys que ells tot sòls bastavan per durlo à ca-séua. ¡Ala envant, ydò!

Lo que s' diu sa Compañia, faria un desbarat si afegís branques à n' es feix, mentres tenga ses accions tan al baix.

Esperem à veure ets interessos que mos darà de l' any passat.

*
**

Molts de propietaris de cases dins Ciutat, convensuts de lo que L'IGNORANCIA vá estampá relatiu à sa calidat de ses aygos de sa Font de la Vila, malavetjan aprofitá ses de pluja que replegan de ses séues teulades, logrant de aquesta manera omplí es depòsits y heurles més pures.

S' idèa es bona, si es que no tenguin colomistes p' es vehinats.

*
**

Alguns menestralets d' aquests que tot l' any *duen na curta*, mos suplican que supliquém à n' es séus parroquians mossos que no los satisféren es conte de l' any 1879, que fassin lo possible per pagarlos; però L'IGNORANCIA, que sab sa séua obligació, no s' aficará amb aquests assumtos; lo més que aconseyará à n' es malanats que duhen à s' es-queua uns parroquians tant *prudientes*, es que tengan paciència, y sinó que los dugan à la barra, y fóra respectes humans: S' entén, à les bones, res de questions; però, qu' heu fassí es Jutge.

*
**

Ha mòrt, aquests dies, una criada véya qu' havia servit devés 70 anys sempre à una mateixa casa.

Aquesta sí que no havia de menesté *cartilla*.

*
**

A Pollensa, que de deu anys à n' aquesta banda no es de ses viles de Mallorca que fan manco rendu dins sa xaranga de sa civilisació, pareix, segons dihen, (à nòltros no mos consta,) que s' havian proposat acuñá moneda falsa, y qu' es mateixos sócios han desbaratada sa potranca. Nòltros suposam qu' amb axò hey ha hagut mala intel·ligència, pues lo regulá era que se proposassin acuñá medalles per ses fies de la Puríssima, com s' ha vist à Mallorca altres vegades.

A Marruecos, quant atrapan es falsificadós de moneda los tayan ses mans en mitx de plassa, perque son uns bárbaros. A España, quant s' esdevé, (una vòlta cada sigle) que atrapan aquests industrials, los donan una maneta perque surtian des compromís, y tiran terra demunt l' assumto. Axò es més cómodo y sobre tot molt més humanitari.

¡Ditxós qui viu à España!

*
**

Un sanjuané que s' ha presa sa molèstia de fèrse corresponsal nòstro, *motu proprio*, mos n' escriu una partida d' ase y sèques; que diu que succehiren es vèspre de ses matines de Nadal; en aquella benaventurada vila de ses sèbes.

¿Y sa firma, compare? ¿Quantes vegades vos ho haurém de repetí à vós y à altres, perque heu arribé à tení entès?

Are teniu que vos mateix sou causa, per descuydat, de que no publiquém sa vòstra carta, encare que tant heu desitjeu.

No vos enfadeu per axò, germá. Un' altra vegada farém barrina.

*
**

A Llubí, es pòble de ses táperes, han organizada una música.

S' esperiència, acorde amb s' història, ha demostrat que allá ahont hey ha música no hi manca rendu.

Desitjariam que es llubínés fossin una excepció de sa regla general.

Felicitam à n' ets iniciadós de etc., etc., que procurant vénce mil dificultats, etc., etc., han conseguit, etc., etc., amb armonía de ses necessidats que sa civilisació impòsa, etc., etc.

*
**

Parex que à Manacò hey ha un caparrut que s' ha empenat en regalá ets exemplás de L'IGNORANCIA.

Axò no durará gayre, perque no hey ha cap lòco qu' apedrech sa séua teulada. Y aprofitant s' ocasió dirém à n' es manacorins, que d' avuy endevant, s' encarregat d' es nòstro setmanari, en aquella vila, es Don T. Simó, que viu carré de l' Anell n.º 9. Axò no vòl dí qu' es qui tengan bestret à n' en Mateu Borrás, ex-administradó, à Palma, no hajin de dirigirse à ell, pues los deu havé de respòndre des compromissos que vá contrèure.

Servesca per intel·ligència des qui no sabian aquest canvi de personal.

ANUNCIOS.

OBRES MALLORQUINES.

FLORS DE MALLORCA, poesies d' autors vients, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduhides en llengua castellana. Les venen à s' imprenta de P. J. Gelabert.

IDILIS Y CANTS MISTIGHS, per Mossen J. Verdager, amb un pròlech de D. M. Milá y Fontanals. Edició ricament estampada. Se ven al preu de 12 rs. en rústica à sa llibreria de don F. Guasp.

FÁBULAS en vers mallorquí, per D. T. A. G., autor de sa *Rondaya de Rondayas*.

CEATRE PARACLES BEN DITES ò sien máximes, pensaments y acudits que haurá de tení present tot aquell que vulga seguí sa lley de Jesuerist y ser un bon cristiá, y hòmo de bé à carta cabal, posades en vers mallorquí, per M. B. y C.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*Un pich cada cent anys fan una gran festa.*

CAVILACIÓ.....—*Bèt-Maria.*

SEMBLANSES.—1. *En que té esperó.*
2. *En que té clau.*
3. *En que té manxa.*

ENDEVINAYA.—*Un forn.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Ney-Ney y Un punxa engegat.*
Cinch:—*Un Sardiné festejadis, Un bastoné, Q. R. y Contet de Guix.*
Quatre:—*Un aygordenté.*

GEROGLIFICH.

TOTIETIVKM:

NEY-NEY.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una seba à un infant acabat de mori?
2. ¿Y una locomotora à un qui abcura una bístia?
3. ¿Y una má à Ciutat?
4. ¿Y una cria de canaris à l'òrga de sant Francesch?
5. ¿Y una guya de cosí à unes correguides?

X.

CAVILACIÓ.

Nicolau—Bábara—Ignaci—Bernat—Francesch—Ursula—Andreu—Angela—Ramon—Libòri—Ayna—Bartomeu.

Amb ses inicials d' aquests dotze nòms escritures es d' un pòble de Mallorca.

RIFA.

ENDEVINAYES.

1.

Vench de pare cantadó
Y duch blanch es meu vestit
Es méu còr sòl essé gròch,
Y aliment pòbres y richs.

2.

Jamay ho pogut pecá
Y convèrs molt acertat;
De ferros estich tancat,
Y som tan desgraciat
Que en el cèl no puch entrá.

UN BUÑOLÉ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

LLETERNÉ: Tenga paciència, qu' el mon no es fet amb un dia: part de lo qu' ha enviat heu aprofitarém.—NEY-NEY: S' insertará.—AGENCIA «PALACIO» (Madrid): Gracias de s' oferiment; però L'IGNORANCIA no més s' empatxa de còses de Mallorca.—SABATÉ EN DILLUNS: Ja veu com heu anam publicant.—UN CEBÉ: Llegesca sa xeremiada.

10 JANÉ DE 1880.

Estampa don Pere J. Gelabert.